

Nagy Lea

Lélegzés

Kék pulóverben voltál.

Nem szoktál pulóvert hordani,
innen tudtam, hogy baj van.
A hídon ülünk, csendben lélegzel,
és közben aprókat pattogtatsz le
a dohányodról. Nem kérdezek semmit.
Valami lárvát ejtesz épp ujjaid fogságába.
Meghalt az apád. Nem látszik, hogy
megrázott volna, innen tudom, hogy
hazudsz. Önmagadnak és a világnak is.
Valami korcs, születendő kis bogárféle lehet,
hatalmas csápokkal. Régi rossz szokásod,
hogy ezeket az aprócska élősködőket elpusztítod.
Amúgy négy éve úgyse beszéltek.
Elvált, felnőtt férfi, saját albérlettel,
Budán, havi nyolcvanezer. Meg elvált,
fiatal nő, felnőttben, saját önutálattal; hadarva beszél.
A csápjait simogatod; finom mozdulattal, mintha
szépíteni szeretnéd kicsinyke létezőjét.
Zavart vagy, csak ebből látszik. Mindig
csodáltam benned, hogy olyan precízen
uralod a gesztusaid. Holnapután lesz a temetés.
Beszédet kéne írnod. Beszédet, valakinek,
akit mélyen, valaha, elfogadtál. Mert muszáj.
És gyűlölsz, csendben és suttogva, hogy
ne lássák, milyen nagyon gyűlölöd, úgy való igazából.
Még nézünk lefelé a hídról. Fél óra múlva indul a vonatod.

Csendben lélegzünk.

Nagy Lea (2000) költő, diák. Eddigi versei a Spanyolnátha világhálós folyóiratban, Magyar Naplóban, Nyugatban, Várban, Irodalomismeretben, Esőben, Budapestben, Tiszatájban, Vár Ucca Műhelyben, Székelyföldben jelentek meg. Egyik szerkesztője és szerzője a *Suttogva* című Antológiának, és a most megjelent *Repülés* című Antológiának. Az Irodalomismeret című folyóirat Szépirodalmi rovatának munkatársa. 2018-ban jelent meg első verseskötete *Légörvény* címmel a Napkút Kiadónál. A József Attila-kör tagja.

Iránytű

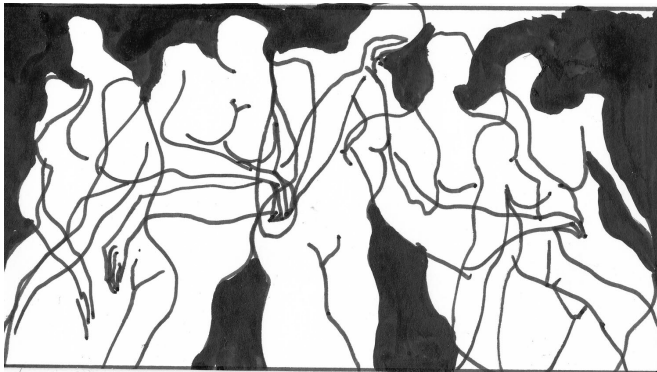
Elvágyom. Egy innen alig látszó csillag bolygójára.
 Hogy onnan nézve, *ide* vágyhassak el. *Ide*, a messziségbe.
 Mint a megfáradt öregasszony a *platónia* tetején. Ahogy
 sok ezer éve is már, ők is elvágynak a perem közepére. A
 jegenyék csúcsán meghasadnak majd, mint a falnak támasztott
 homlokzatok. Mert még zúg a vér. Mert még tart a hús.

A szarvasok félkörben fekszenek el mellettük.
 Az öregasszony és a kislány mellett.
 Szarvaikkal irányt mutatnak a bolygók felé.
 Onnan tudni, hogy mikor érdemes felnézni.
 Szemeikkel irányt mutatnak a föld felé.
 Innen tudni, hogy mikor érdemes nem lenézni.

Az öregasszony s kislány örök kényelemben élnek.
 Ők és a szarvasok. A szarvasok, akik irányt mutatnak nekik.

A harang dobban, a föld megmozdul. Innen tudni, hogy
 már késő. A szarvasok szaladnak, az öregasszony süllyed.
 A kislány álldogál továbbra is. Nézi maga körül a világot,
 a süllyedő öregasszonyt és a rohanó szarvasokat. A kislány
 még friss és üde. Nem tud szaladni, és nem tud süllyedni sem.
 Csak nézi a bolygót, számolja a percekét, nézi az irányt.

Elvágyódik. Egy innen alig látszó csillag bolygójára.
 Hogy onnan nézve, *ide* vágyhasson el. *Ide*, a messziségbe.

Töredékek egy házasságból 3.